

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 Korona
Fél évre 2 Korona
Negyed évre 1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-é r i közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Munkás viszonyaink.

I.

A „Mindszenti Lap“ mult vasárnapján számában „Munkás és munka“ czim alatt egy minden ízében okosan, igazságosan, tapintattal és sok ember-szeretettel megírt közlemény jelent meg.

A cikk a helyi munkás viszonyokkal, speciálisan a kubikos munkások helyzetével és panaszaival foglalkozik. Elismeri a kubikos munkának hiányát; kétségbe vonja azonban azt, hogy a kubikoláson kívül egyéb gazdasági munka ne akadna a munkát keresők, a dolgozni akarók részére. Ugy áll tehát — cikkíró szerint — a dolog, hogy nem munkahiányról van itt szó, nem is arról, hogy öthatszáz mindszenti ember van kereset nélkül, de valójában sokan lehetnek kubikosok, a kik ilyen munkára várva beiratkoznak azok közé, a kik bármely pillanatban nagyobb számban is hajlandók a jobb keresettel biztató kubikra menni, mint sem ittthon 45—50 krajczáros napszám után élődjenek . . .

Ez a lényege a közlemény azon részének, melyről szólni kívánok s ennek kapcsán egyet-mást elmondani szándékozom a mindszenti munkásoknak általam is figyelt és fölismert viszonyairól.

Ma-holnap egy teljes esztendeje már, hogy közvetlen érintkezésben állok Mindszent község lakosságának minden rétegével, leginkább pedig — ezt az illetők maguk bizonyíthatják, — a munkás néposztálylyal. Téves gondolat volna azonban azt hinni, hogy én a munkás osztály ügyével-bajával csak épp ez idő óta foglalkozom. A csongrádmegyei munkások tipusa ország-szerte ismeretes. Panaszaik, keserveik a hivatalos élet minden fokozatán közismerttétek, s azoknak orvoslásában a társadalmi élet igen sok külső tényezője is gondossággal, szeretettel közreműködik, a mit például igazolnak e lapban megjelent közlemények is.

De hogy csak ez utóbbi dolognál maradjak, megvallom, egész a mult vasárnapig azon hitben voltam, hogy a munkásnép már csak azért is, mert különösen Mindszenten a betüvetés tudományában még a serdültebb koruak is nagyon gyöngye lábbon állnak: nem igen törődik az ujságcikkék tartalmával; vagy ha elolvasta, esetleg másoktól értesült azok felől, könnyen napirendre tér a cikkek fölött, hisz azt úgy is „az urak csinálták!“

Erthető hát meglepődésem, mikor ma egy hete azt látom, hogy az én munkásaim nemcsak ujságot olvasó emberek, de oly annyira érzékeny polgárok is, hogy ez az érzékenysé-gük — még ha mesterségesen volt is előkészítve, — méltó a legkomolyabb megfontolásra.

Igen, az én munkásaim érzékenykednek!

Akad közöttük egy-két lelkiismeretlen izgató, a ki telibeszéli százak fejét, hogy az az ujságcikk az ő megrontásukra tör; abban az ő becsületük szégyenköre van hurczolva; a mindszenti munkás iránt nem lehet többé bizalom; az ő panaszait nem is hallgatják már meg többé; hiszen meg van írva, hogy a munkások csak teli szájjal kiabálnak mindenfelé, pedig valójában úgy áll a sor, hogy van itten munka, meg is lehetne élni belőle, csak hogy a legtöbb ember válogat, soknak pedig nem is kenyere a dolog . . .

Hát ha ilyen, vagy ehhez hasonló dolgok lennének abban a cikkben, meg tudnám érteni a fölháborodást.

Mert nagyon szép dolog az, ha a munkás ember meg akarja őrizni a mindszenti becsületet. Szeretem is, óhajtom is, hogy arra a sok dicséretre, miket én a mindszenti munkásokra sok esetben ország-szerte halmoztam, méltók és büszkéek is maradjanak az én embereim.

De hát azt kérdezem: az a helyes formája az érzékenység megnyilatkozásának, a mit a mindszentiek egy-két gonoszlelkű ember izgatására kimódoltak: személyes szabadságában megsérteni, s durva erőszakkal törni

arra, a ki még velük szemben is kész elmondani az esetleg nem éppen tetszetős igazságot? . . .

No hát ez nem helyes, nem is tisztességes eljárás! A kinek nem inge, ne vegye magára . . .

Az az ujságcikk nagyon sok igazat mondott; mert a mik benne foglaltatnak, rideg, szomorú, de valóságos tények.

Szomorú jelenség mindennek fölött, hogy a mindszenti nép legelső sorban, sőt csaknem kizárólag, a terhes, nehéz kubikmunkát keresi és vállalja föl, a mely munka, a dolog természeténél fogva, jövedelmező is — ha jól beüt. A mindszenti ember nem szívesen megy más munkára. Az aratás, eséplés, kaszálás, kapálás nem is másod rangú, de ugyszólván kényszer kereset forrása a mindszenti munkásnak. A ki évente, pár hónapot tavasz kezdetén kubikon töltött el messze idegenben, néhány forint megmaradt pénzével szívesen jön vissza családjá körébe, s ha jó vér van benne, könnyebb, olcsóbb munkára is vállalkozik; de bizony — tisztelet a kivételnek, — a nagyobb rész beáll ugynevezett munkakeresőnek, valójában utczasarki, dolgozni nem akarónak. Mert hisz az is természetes, hogy a ki az 1—2 forintos munkáról tért meg, bizony nem szívesen vállal 3—4 hatosos munkát.

Hogy pedig az így van, azt én igen számos esetben saját magam tapasztalom.

Ha ily értelemben fogjuk fel hát a munkásnép helyzetét, könnyen megmagyarázhatjuk, hogy igaza van a Varga János lajstromának: bizony van itt 5—600 munka-kereső ember; de viszont abban meg igaza van a cikk írójának, hogy ez a nagy néptömeg távolról sincs minden kereset hiájával; mert van ezek között dolgos ember is. De munkát keres valamennyi és pedig kubikmunkát, mert azt jobban megfizetik, mint például az — aczatolást!

Innen van, hogy a mindszenti ember a kora tavaszi időben található

s bizony eléggé silányul fizetett gazdasági foglalkozást nem is tekinti munkának. Az csak amolyan semmit nem érő, szinte megvetett dolog, amit sokan végezni se találnak érdemesnek.

Tisztában vagyok az ellenvetéssel, számítok is rá, mert hallottam ma egy hete:

— Adjon hát munkát az ur; elmegyünk mindnyájan, ott leszünk valamennyien!

Hát ez aztán beszéd. Ki van mondva kereken. Csakhogy azért ne gondolja ám valaki, hogy ez valami rettentő komoly beszéd volna. Megmondom én azt is, hogy mért nem az.

Ugyancsak a „Mindszenti Lap“ múlt heti számában van megírva szépen, hogy Mindszentről egy küldöttség járt fent Darányi miniszternél, hogy a foglalkozás nélküli szegény népnek keresetet biztosítson. A miniszter szíves előzékenységgel fogadta a deputátusokat s kilátásba is helyezte, hogy alkalomadtán figyelembe veszi kérelmüket.

Néhány sorral később ugyanezen lap ujságolja, hogy Darányi miniszter a saját birtokára 28 embert volt hajlandó cséplési munkára szerződteni négy perczentes munkadíjon kívül az utazási összes költségek megtérítése mellett. S gondolják önök, hogy a foglalkozást kereső, munka nélküli 5—600 emberből vállalkozott egyetlenegy is erre a munkára?

Nem. Senki. Miért? Mert hiszen annyit itthon is megkereshet az ember.

Szóval tehát itthon is lehet mun-

kát kapni!

Itt a másik eset.

A földmivelésügyi miniszterium e hó 13-áról levélben értesíti az előjáróságot, — ez már a deputáció eredménye, — hogy gróf Keglevich Istvánnak Abauj-Torna vármegyei rákói birtokára földmunkások kerestetnek utépítéshez és tómeder ásásra. A munkaadó 25 munkást három hónapon át állandóan 120 fillér napszámmal hajlandó foglalkoztatni s fedezi a sajátjából, minden beszámítás nélkül, a munkások oda- és vissza utazásának költségeit, ezen kívül gondoskodik a szükséges tüzfáról és az elhelyezésről is.

Az én embereim erre azt mondják, hogy ők nem jöhetnek ki a napszámos munkával, nekik hát az nem kell; ha a gróf ur dolgoztatni akar, adja ki a munkát vállalatba köbméterek szerint, majd akkor szóba állnak; — önként érthetőleg persze akkor is csak úgy, ha a vállalatot kedvezőnek találják.

Ime ismét az előrelátó kubikos eszejárása!

Szóval a mindszenti embernek csak a kubik-munka és csak a kubik-munka kell, mert ha az nincs, akkor Varga János szerint 5—600-an vannak foglalkozás és kereset nélkül . . .

Ne vegyék tőlem rossz néven az én mindszenti munkásaim, ha ilyen tapasztalások után bizonyos keserűséggel foglalkozom e cikkben a helyi munkás viszonyokkal.

Tudom és látom, hiszem és valom, hogy a munkásnép helyzete su-

lyos és nagyon is nehéz.

Tudom azt is, hogy a létező bajokon segíteni kell; s a hol erre mód és alkalom kínálkozik, ott vagyok a legelső között, a kik az orvost és az orvosságot érdek nélkül, előszere-ttel igyekeznek kutatni és föltalálni.

Jól tudom azt, sokszor fött a fejem benne, hogy biz a kubikos népre az idén nagyon rossz világ jár. Havazások, esőzések, áradások, vállalat hiánya miatt igazán kereset nélkül van sok ember.

De hát tisztelt munkás barátaim tudom azt is, hogy az ur Isten nem csupán csak kubikos munkára teremtette ám a mindszenti embert!

Meg az asszonyát se arra csupán, hogy egyedül csak szoptatós dajka legyen!

De nem ám!

No de erről majd a jövő számban beszéljünk.

A hirdetés.

Kevés idő választja el a magyar kereskedő és iparos világot attól a rég óhajtott pillanattól, midőn a hirdapokban közreadott üzleti és egyéb hirdetésekre már nem teszi többé kezét az állam s szabadon hirdethet mindenki anélkül, hogy a terhes hirdetési megadóztatásban része lenne. A magyar közönség, mely az üzleti forgalom fokozása iránt való érzék tekintetében még messze áll Német, Francia-, Angolország és Amerika mögött, tán csak alig hogy sejti micsoda nagyfontosságú dolog a hirdetési bélyeg eltörlése. S éppen azért, mert a közvélemény általában nincs tudatában e reform hasznainak és

TÁRCZA.

Hiába való álmok.

(Egy álmodozó írásaiból.)

. . . Ma megint gyötörnek ezek a kínzó álomlátások. Azért talán, mert a várkert felől illatot érzek. Nagy, édes illatokat, melyek viharzó vágyakat keltenek az én szomorkodástól elszibbasztott szívemben, meg mert tulnan a Horváth-kert szinpadjáról erős szerelmes hangokat hoz ide a hegyi szellő, amire újra fülembe csendül a te selymes, lágy hangod muzsikája, szeliden, szinte panaszosan.

A te hangod! . . . Hogy megszólaltatta az az én szívemet! Ahogy először kelt szárnyra ajkaidról az a szomoru zengés, édes örömeteket temetve egy megölt szív akadozó zokogása közben, akkor úgy volt, hogy mindjárt sirva fakadok én is, hogy jajgató siránkozásba fogok törni, keseregve virágokról, melyeket nem ér har-mat, madarakról, melyek kopasz águ fák-on hiába keresett friss lombzatokat, hogy fészket rakjanak alájuk és sikongva fog előzudulni a fájdalom sóhajos keblemből hogy olyan sokan vagyunk mi: árván bolyongók, akik vágyódó szívvel járunk a harmatért, a susogó lombokért a szerelem-ért . . .

Volt valami a hangodban, a mi vissza-

tartott ettől a gyerekes sirva fakadástól. Nem tudom mi, csak éreztem, hogy lassan elpihennek a fájdalmak oda lenn a lelkemben, a szívemet valami ismeretlen érzés elcsittítja s ahogy egy nagy fájó sóhajtas szaladt fel a mellemből, már csöndes nyugalomban ültem, csak halovány képek rajzoltak előttem, mintha messziről, igen messziről látnék tarka virágokat, mintha messziről hallanék elhaló hangokat, lágy muzsika-zöngést.

A te hangod! . . .

Az lett az én orgonám, a melynek bugására nagy, szent érzések támadnak a szívemben, s a melynek szólása vigasztalólag megayugtatta busongó lelkemet. Mindig oly szomoruan is szólott az a te édes gyöngyöző hangod. Hangos, rikoztó francia nótákban is mintha valami távolban csöngő kicsi harang szelid hangja kísérte volna.

Akkor méla álmodozások keltek a szívemben. Álmok csöndes boldogságról szelid hangokról, a melyeknek szomorúságát eltompította az örök, a nagy, a szent érzés: a szerelem.

Olyan szép is volt ezt elképzelni, megálmodni.

Tavaszi illatok közt a Horváth-kert egy elhagyott padján, a merre a holdvilág is csak elvéve téved, álmokkal teli szívvel ülni egymagamban s nézni a csillagokat, a melyek messzire a Gellérthegy teteje felől szelid ragyogással integetnek olyan szép, olyan édes . . .

Most már alig emlékszem, hogy miket álmodtam ott végig, ébren sóvárgó vágyakkal a fiatal szívemben, csak az a meleg érzés gyul meg ilyenkor, csöndes estén, a mely akkor boldoggá tett. Halovány sejtések mintha szép, rózsaszínű képeket mutatnának ezekről az álmodozásokról.

Szép, rózsaszínű képek.

Kicsi ház a hol a galambok röpdösnek be a tornácra, lent a nagy gyümölcsös kertben meg édes csicsergések, csatogások, fütyürésések hangzanak a fák ágai közül, a bokrokból, fent a virágos kertben meg kőcsohajja babákkal pisz-mogva valami rögtönzött opera-áriát zöngicsél a kicsi élő baba, a kinek egy halovány szőke asszony, szerető embere vállán pihentetve fejét, aggódó pillantásokkal fi-gyeli topogó lépéseit.

Szép, rózsaszínű képek.

Nagy, locsogó víz. A hátán a kis vitorlás kis hajók. A parton apró házak. A fővényen kecskekörmök hevernek ezerszá-mra, amonnan hangos kacagást ver vissza a vízhang. A Balaton. A Balaton! . . . Hirtelen kinyílik az egyik kis ház ajtaja ott a fák alatt, a következő pillanatban egy halovány szőke asszony lép ki, mellette az ő szerető embere. Azután mennek szép csöndesen, lassu lépésekkel a csobogó víz felé, a melynek hátán vitorlás kis hajók futkosnak. Ott megállnak. Az asszony néz, néz mereven a víz fölött messzire, messzire. A férfi meleg pillantással a pu-ha szőke haját nézi az asszonynak. Ebben

igy nem nyilvánult mint általános közóhaj a hirdetési bélyeg eltörlése: azért illeti nagy köszönet a pénzügyminisztert, Lukács Lászlót, aki felismerte az ügy fontosságát és eltörli a hirdetési bélyegét.

Mindenki tudja milyen igazságtalan és hátrányos volt a hirdetési bélyeg. Most, július 1-én megszűnik s új, hatalmas perspektíva nyílik meg nemcsak az iparosok, kereskedők és egyéb hirdetőik, de az újság olvasó, a fogyasztó nagy közönség előtt is. Nem csak az újságkiadók, nem az iparosok és kereskedők, hanem igenis a nagy közönség előnye, a hirdetési bélyeg eltörlése s az ez által előidézendő hirdetés szaporodás.

Mert a hirdetés manapság már közintézménnyé nőtte ki magát. Nem a magánvállalkozás, az üzlet szempontjából szabad felfogni azt a módot, mellyel a kínálat a fogyasztás tudomására jön és megfordítva hanem a közérdek szempontjából, éppen úgy, mint a vasutakat, vagy a kulturális intézményeket. Mert a fogyasztás és kínálat között való viszony fenntartása, rendezése és rendszerbe foglalása olyan követelménye a modern kornak, a mely elől kitérni nem lehet, amelynek fontosságát, hogy el ismerjék, mindenkinek, ez mindnyájunknak érdeke.

Es így is van ez már évtizedek óta az ipari, kereskedelmi forgalom és a kultura dolgában előbbre haladott nyugati népeknél. Es hogy nálunk nem volt így, annak két főoka van. Az egyik a hirdetési bélyeg, mely a hirdetésre utalt emberek nagy százalékát a hirdetésétől vissza tartotta. Ez az ok most elmúlik s vele többé számolni nem kell.

A másik ok a magyar közönség megfoghatatlan közönye a hirdetés iránt. A magyar újság olvasó és fogyasztó közönségben nagyrészt hiányzik az érdeklődés az iránt, a mi a hirdetési rovatok között van, mintha azt a sok drága közleményt csak azért nyomtatnák ki az újságba, hogy ki-

a szerelmes, hallgató csödben messziről hallatszik egy gyöngye hang. A házból piczi leány szalad tipegő lépésekkel a part felé, a szöke asszonyhoz, a szerető emberéhez s kicsi kacsójával integetve kiáltoz: — Apa! anya!

Azok összenéznek, szótlánul, melegen, hosszan. Aztán szaladnak a kicsi baba felé.

Szép, rózsaszínű képek.

Ilyesféle álmai vannak az embernek, ha magában ül holdvilágos estéken, elhagyott ut sarkában, valami kopott padon, a mely tele van lángoló szivekkel, nagy kezdőbetűkkel s e fajta karezolásokkal: Szeretlek!... A csillagok ragyognak, messziről meg mintha hangok hallatszanának, csöndes zörgéssel, elhaló bugással.

... Ma megint gyötörnek ezek a kinzó álomlátások. Azért tarán, mert a várkert felől illatot érzek, nagy édes illatokat, melyek viharzó vágyakat keltenek az én szomorkodástól elzibbasztott szivemben, meg mert tulnan a Horváth-kert szinpadáról erős, szerelmes hangokat hoz ide a hegyi szellő, a mire újra fülembé esendül a te selymes, lágy hangod muzsikája, szeliden, szinte panaszosan.

Gyötörnek és kinzók ezek az álomlátások, mert, jaj, hiábavalók voltak azok, azok a szép rózsaszínű képek, azok a csöndes álmodozások.

Hiábavalók, hiábavalók...

Végyváry Ferencz.

töltsék a helyet. Szóval, a közönségben nem volt meg az érzék a hirdetés mivoltának felfogása tekintetében. Es ez a főhaj, mert ha nem olvassák a hirdetést: ugyan mi értelme van akkor neki?

A magyar újság olvasók óriási százaléka a lap elolvasása alatt azt érti, hogy végigfutja a vezércikket, tárczát, táviratokat, napihireket s egy-két pillantást vet a többi rovatokba. Ami aztán jön, a számos oldalra terjedő hirdetés, annak már sokkal csekélyebb fontosságot tulajdonít s ha talán el is olvassa, ezt nem azért teszi, hogy okuljon belőle, hogy hasznát vegye. Pedig mennyi tanulságos, hasznos, a mindennapi életben okvetlenül szükséges tudnivalót tartalmaznak a hirdetési rovatok! Megtálál ott minden szükségleti cikket és tisztában jön minden szükségleti cikknek helyes beszerzési forrásával, árával és elterjedtségével. Megtanulja micsoda újabb vívmányai vannak az iparnak és kereskedelemnek, micsoda változásokon ment keresztül az egyes tárgyak formája, használata, kelendősége. Közvetlen tapasztalásból szerez meggyőződést magának a kereskedők, iparosok, gyárosok, termelők, szóval a kínálat versenyéről és versenyképességéről s ezekből levonhatja magának a hasznos tanulságot. Es ugyanezen hasznos mériti a kínálat a fogyasztó közönség hirdetéséből. Megtudja hol, mi és milyen áron kelendő és ehhez képest rendezkedik. A személyek között való érintkezés, állások üresedése, betöltése stb. dolgában is pontosan bevált a hirdetési forma.

Szóval, széles és hatalmas országut a lapok hirdetési rovata, melyen országvilág találkozhat egymással. Tőzsde, a kínálat és kereslet tőzsdéje.

Mindezt nem ismerték még fel kellőképpen nálunk. A Timesben, a Figaróban, a berlini és bécsi újságokban a hirdetések száma naponta ezer és ezer, a legnagyobb czegek legelterjedtebb cikkeiket hirdetik itt és ezen hirdetéseknek fényes eredménye van.

Nálunk ellenben nem szívesen és szivszorongva adják fel a kereskedők hirdeteiket, mert attól félnek, hogy a közönség nem olvassa őket, amiért is általában nincs és nem lehet eredménye a hirdetéseknek. Gyakran megesisik, hogy egyes magyar cégek a magyar lapokban közzétett hirdetei iránt több érdeklődés nyilvánul a külföldön, mint a magyar közönség körében. S így aztán megtörténik az is, hogy míg a külföldi fogyasztás az újsághirdetés révén Magyarországon szerzi be szükségletét, a magyar fogyasztó ugyanezt a cikket a külföldről vásárolja — természetesen méregdrágán. S mindez azért van, mert a mi közönségünk nem szentel kellő figyelmet a hirdetéseknek. Joggal várhatja mindenki a hirdetési bélyeg eltörlésétől a magyar ipar és kereskedelem fellendülését. Most, a mikor hazafias és hasznos divattá kezd válni a magyar ipar pártolása és az iparnak és kereskedelemnek megadták a módot arra, hogy olcsón hirdethessen: a magyar ipart és kereskedelmet pártoljuk, midőn figyelemmel kísérjük és igénybe vesszük hirdetésait.

Tessék érdeklődni, tisztelt olvasók az újságok hirdetési rovata iránt, azok igen hasznosak, érdekesek és tanulságosak. A hirdetőknél drága pénzébe kerül, hogy a kínálat tudomására juttatja és ez a legfőbb nyeresébb bizonyítéka annak, hogy célja komoly.

Egyebet nem kíván a közérdek. Mert aki olvassa a hirdetéseket, az módját ejti

annak is, hogy hasznát vegye annak, amit olvasott.

Legyen bizalommal a közönség a hirdetések iránt és olvassa őket annál inkább, mert a tisztességtelen verseny és a valótlanúságot tartalmazó hirdetések tiltva vannak és törvényileg üldöztetnek.

VEGYESEK.

— **Munkás viszonyaink** czimen lapunk mai számának első helyén a járási főszolgabíró ur tollából nagyobb szabású cikksorozatot kezdünk meg, a mely cikkeknek — helyi vonatkozásuktól eltekintve, — különösebb érdekességet kölcsönöz ama körülmény, hogy azok írója úgy hivatali állásánál fogva, mint a munkásnép helyzete iránt tanusított kiváló érdeklődése és jóindulata révén is a leg-hivatottabb ezen nagyfontosságú ügynek pertraktálására. A cikkekbe lefektetett eszméket őszintén ajánljuk polgártársaink figyelmébe.

— **Községi közgyűlés.** Mindszent község képviselő-testülete f. hó 17-én gyűlést tartott, melynek tárgysorozatában érdekesnek ígérkező tárgy nem fordult elő.

Első tárgy gróf Csáky Károly váci püspök köszönő levele volt „Mindszent történeté“nek részére történt megküldéséért.

Tudomásul vétetett.

Második tárgy az esküdtképes egyének összeírására nézve kiadott szolgabírói rendelet.

Az összeírásra Tóth Mihály bíró, Fülöp János esküdtbíró, Koncz Lajos jegyző és Farkas Ferencz pénztárnok küldettek ki.

A szentes—hmvásárhelyi helyi érdekű vasutérdekeltég múlt évi október—december havi tiszta jövedelmének felosztása tárgyabani jelentés

udomásul vétetik.

Tolnai Imre budapesti építési vállalkozónak terméskő szállítása tárgyabani ajánlata

irattárba tétetik.

Takács Antal tanyai lakosnak a ludasoldali dülő átjáró ut tárgyabani ajánlatára nézve a közgyűlés megbizta az előjáróságot, hogy tudja meg Takácstól, legolcsóbb áron mily összegért volna hajlandó a kérdéses földet átengedni.

Végül Pap Akos főjegyző Végh Bernát várm. közig. gyakornok részére a rendőrség kitanításáért méltányos tiszteletdíj megszavazását indítványozza, mit a képviselő-testület a jövő közgyűlésre halasztott.

— **Halálozás.** Danicska József községünk egyik igen tisztelt polgára halt meg folyó hó 18-án. A család a következő gyászjelentést adta ki:

Alólírottak fájdalomtól megtört szível jelentik a legjobb férjnek, testvérnek, vőnek, sógornak és nagybácsinak DANICSKA JOZSEF ur halásmesternek és a koronás ezüst érdemkereszt tulajdonosának

élete 54-ik, boldog házasságának 24-ik évében hosszas szenvedés és a halotti szentségek ájtatos felvétele után történt gyászos elhunytát. A megboldogult hült tetemei f. 20-án d. u. 4 órakor fognak a róm. kath. anyaszentegyház szertartásai szerint a mindszenti családi sírboltba örök nyugalomra helyezettetni. Az engesztaló szentmise áldozat f. hó 22-én reggeli 8 órakor fog a Mindenhatóknak bemutatni. Mindszenti, 1900. május hó 19. Aldás és béke lengjen porai felett! özv. Danicska Józsefné szül. Bozó Mária neje. Bozó B. János és neje szül. Zsótér Klára após és anyós. Bozó Mihályné szül. Danicska Katalin, Danicska Lajos testvérei. Bozó Mózes, Bozó Mihály, Bozó B. Mihály sógorai, Mihály Veron, Bánfi Etel, Takács Viktor sógornői, Zsótér Lujza férj. Sohrantz György, Bozó Irénke, Danicska Amália, Danicska Józsi, Danicska Mariska, Danicska Lajos, Danicska Ferencz, Danicska Ilonka unokaöccsei és unokahugai.

— **A helybeli vadásztársaság** panaszszal járult a főszolgabíróshoz a miatt, hogy a kolonoz nélkül lévő canyai kutyák nagy károkat okoznak a vad-állományban. A hatóság megfelelő módon gondoskodott az ebtartási szabályrendelet határozmányainak pontos betartásáról. Ezen rendelkezést részünkről is figyelmébe ajánljuk községünk tanyai lakosságának azért, mert a szabályrendelet intézkedései ellen vétők bizonyára érzékeny büntetéssel fognak sújtani.

— **Halászati tilalom.** A szeged-csongrádi halászati társulatnak kormányhatóságilag jóváhagyott üzemterve értelmében a nevezett társulat egész vízterületén, vagyis Horgostól fel Csépaig, az élő Tiszán április hó 10-étől június hó 10-éig bezárólag a halászat tilalmazva van. A járási főszolgabírói hivatal a tilalomnak szigorú ellenőrzésére rendeleti uton felhívta az összes községi előjáróságok és csendőrségek figyelmét.

— **Gyűlések a vármegyén.** Csongrád-vármegye törvényhatósági bizottsága f. hó 28-án délelőtt 10 órakor tartja meg rendes évnegyedes közgyűlését. Ezt megelőzően, f. hó 23-án délelőtt a közigazgatási bizottság tartja rendes havi ülését; f. hó 25-én, délelőtt pedig az állandó választmány ülés, hogy a közgyűlés elé kerülő ügyekben határozati javaslatot tegyen.

— **Hirtelen halál.** Sebestény Mihály — ki régóta csöszve volt a belső szőlőknek — e hó 11. vagy 12-én kunyhójában — magára zárva annak ajtaját — lefeküdt. 15-én a szőlőbe járók-keiök a csöszkunyhó tájékán erős hullaszagot éreztek. Jelentést tettek erről a községhez, a kiküldöttek feltörték az ajtót, s Sebestény ott feküdt subában, sapkával a fején, már feloszlásnak indult hullával. Sebestény régtől fogva beteg s megtört ember volt, természetes halállal mult ki, mert a vizsgálat a külerőszaknak semmi nyomát nem találta rajta.

— **Öngyilkosság.** Kecskés János, szor-

galmas és szakértő kőmives mester e hó 14-én saját lakásán agyonlőtte magát. A mindig vidám kedélyű férfi pillanatnyi elmezavarban követte el tettét.

— **Vármegyei műútépítés.** A szentes-orosházi törvényhatósági út Mágocs községig terjedő szakaszának, 3 méter szélességben, keskeny műúttá leendő kiépítésének építési terveivel az államépítészeti hivatal elkészült és azokat a napokban mutatta be az alispáni hivatalnak. Az építés a tervezet szerint 170,000 forint költségvetéssel történék, vagyis kilométerenként valamivel többre kerülne 10,000 forintnál, ami, — ha a vármegye többi műútépítésének költségeit tekintjük, egy kissé drága utépítés a megyének még akkor is, ha — mint tervezve van — a költség felét az érdekelt derekegyházi és mágocsi uradalmak fedezik is. Ez az utépítés különben nem esik a 600,000 frtos műútépítési költsön terhére, miután az egész fedezetét találja az eddigi, mintegy 100,000 frtot tevő megtakarításokban.

— **Új anyakönyvi kerület a megyében.** A vármegye közigazgatási bizottsága előterjesztést tett legutóbb a belügyminiszterhez, hogy tekintettel Mágocs község területi viszonyaira, Györgykirályság, Lajoshalom, Józsefszállás, Lajosszállás, Lajosvizes és Cserebökény pusztából, Györgykirályság székhellyel, születések és halálozások anyakönyvezésére külön anyakönyvi kerületet alakítson. A miniszter, most érkezett rendeletében teljesíti ezt a kívánságot s egyidejűleg györgykirálysági anyakönyvvezetőnek Vári Szabó Elemér községi előjárót, helyettes anyakönyvvezetőnek pedig Vinternitz Adolf, okl. gazdasztet nevezi ki. A jelzett majorok lakossága által kötendő házasságokra nézve azonban ezután is csak a mágocsi anyakönyvvezetőség illetékes. Ugyanebben a rendeletében intézi el a miniszter a közigazgatási bizottság azt a felterjesztését is, hogy Horgos községben önálló anyakönyvi kerület létesíttessék. A miniszter ezt a kívánságot nem tartja teljesíthetőnek, mert — ugymond — a mai ügyforgalmat a horgosi anyakönyvvezetőség, mai szervezetében is minden fennakadás nélkül elintézheti. Horgoson tehát nem lesz önálló anyakönyvvezetőség.

— **Előkészületek a népszámlálásra.** A kereskedelmi miniszter hosszú körrendeletet küldött a napokban hatóságunkhoz, melyben szigorú és részletes utasítások foglaltatnak arra vonatkozólag, hogy miként hajtandó végre a jövő év első napjaiban az általános népszámlálás. Többek között arra is utasítja a miniszter a hatóságot, hogy a jövő évi költségvetés összeállítása alkalmával a népszámlálás folytán felmerülő költségek fedezetéről gondoskodják, mivel ezen költségek a várost fogják terhelni. Megjegyezzük még, hogy a mostani népszámlálás sokkal részletesebb lesz az eddigiéknél s különösen a foglalkozási ágra nézve lesz részletesen kiterjeszkedő.

— **Mezőgazdák és a fegyvergyakorlat.** A honvédelmi kormány utasította a hadtestet és a honvédkerületek parancsnokságait, hogy a mezőgazdákat és a mezei munkásokat a munkaidő alatt, akár póttartalékosok, akár tartalékosok, fegyvergyakorlatra ne hívják be, de ha a behívás

mégis elkerülhetetlen, a fölmentés iránti kérvények minden esetben figyelembe veendők. Ezen rendelet nagy haszon a kisgazdáknak és a mezei munkásoknak, mert a dolgozóidőben nem kell fegyvergyakorlatra bevonulniok.

Népmozgalmi adatok a lefolyt hétről:

I

Házasságra lépett:

Elekes Lajos, Sánta Terézszel.

II

Születtek:

Mihály Imre, Antal Márta, Gál Márin, Apró Veron, Apró Antal, Kelemen Etel, Tóth János, Pánczél Gyula, Apró Pál.

III

Meghaltak:

Szeri Ferencz 66 éves, aggkór.
Nagy Gáspár 52 éves, szervi szívbaj.
Apró Julis 1/2 éves, hörglob.
Kecskés István 40 éves, öngyilkos.
Ambrus Péter Pál 2 éves angolkór.
Mihály Flór 60 éves, aggkór.
Sebestény Mihály 60 éves, tüdőgümő.
Gyapjas Mária 24 éves, tüdővész.

Felölös szerkesztő és kiadótulajdonos.

Weisz Ignác.

A Körös-tisza-marosi ármentesítő és belvisszabályozó társulat báboczkai-mindszenti szakaszigazgatóságától.

504/1900. sz.

Hirdetmény.

A Körös-tisza-marosi ármentesítő és belvisszabályozó társulat báboczkai-mindszenti szakaszának védgátjain a luczernakaszálóknak és egyéb fűtermésnek ez évi november 1-ig terjedő használata — a magtermelés és legeltetés kizárásával — 100 vagy 200 méteres szakaszokban nyilvános árverés útján azonnali készpénz fizetés mellett, a helyszínén a legtöbbbet-igérőnek a folyó évi május hó 21, 22 és 23-ik napjain bizottságilag haszonbérbe fog adni.

Ugyanezen alkalommal készpénz fizetés mellett elárvereztetnek a védgáton elhelyezett száraz fű-rözsék csomónként, továbbá a 2 10. számú örtelepeken levő fű-, nyár- és fenyő ölfák négy vagy esetleg két öles részletekben is. A megvett rözsét és ölfát vevők a társulat területéről június 10-ig elszállítani kötelesek.

Az eladás sorrendje a következő:

1) Május 21-én reggel 8 órakor az öcsöd-báboczkai határnál kezdve a jaksori örházig, délután az örháztól a teési magas partig.

2) Május 22-én reggel 9 órakor a Szegfü csárdánál kezdve a kurczatoroki örházig, délután az örháztól a szegvárszentesi határig.

3) Május 23-án reggel fél 9 órakor a szegvár szentesi határvól kezdve a kucori (6 számú) örházig, délután az örháztól a teési magas partig.

Szentes, 1900. május 11-én.

Schneider József,

h. igazgató, szakasz mérnök.